

CON MA NHÀ HỌ ĐĂNG

Ngọc Bích

--- o0o ---

Đang đọc báo ông Hải chợt thấy bóng mấy đứa trẻ lấp ló ngoài cửa phòng, ông đăng hắng giọng và hỏi : Ai đó có chuyện gì không, mấy đứa nhỏ thì thảo rồi im lặng, thấy vậy ông độ chừng chắc tụi nó sợ nên ông bước ra hỏi chuyện gì đó mấy cháu, nào các cháu cần ông giúp việc gì đây? Bé Lan lại đây với ông nào, còn An, Mai, Hùng và Tâm cùng lại đây các cháu đã vào trung học rồi, làm sao hôm nay lại rụt rè thế, bộ các cháu không ngoan bị cô giáo rầy phải không? An vội lên tiếng không phải vậy đâu ông ơi, cô giáo khen chúng cháu học tốt và hạnh kiểm tốt nữa đó. Vậy à! Thế các cháu cần gì mà e ngại vậy? Dạ! chúng cháu sợ ông đấy ạ! Sợ ông, ông đâu có làm gì mà các cháu bảo sợ ông... dạ sợ ông rầy đấy ạ. Này Hùng cháu lớn nhất trong đám vậy cháu nói cho ông biết chuyện gì đã xảy ra. Dạ thưa ông bé Lan nói là không dám đi chùa nữa đâu! Tại sao vậy cháu Lan? dạ..dạ tại vì lúc này có nhiều ma đi chùa lắm ông ạ nên cháu sợ quá. Làm sao cháu biết được hay là cháu nhìn thấy. Dạ không cháu nghe nói đấy. Ai nói với cháu vậy.

Dạ hôm tết ở trên chùa cháu nghe có mấy bác nói chuyện với nhau đấy. Sao cháu lại lên nghe chuyện người lớn vậy. không phải cháu nghe lên đâu mà vì các bác ấy nói lớn tiếng đấy. Ông Hải chợt cười vì nhìn thấy nét mặt lo lắng của các cháu. Ông nói thôi được vậy các bác ấy nói chuyện gì. Dạ các bác bảo lúc này chùa có nhiều ma đăng già đi chùa quá nên dặn là phải cẩn thận để không thôi các ma đăng già phá chùa đó.

Ông Hải bật cười. Ồ! Thì ra là vậy, bé Lan sợ rồi còn ai sợ nữa, dạ còn em Tâm cũng sợ theo đó, Mai và cháu giải thích mãi mà tụi nó không tin nên tụi cháu kéo nó lên nhờ ông giải thích cho nó biết. nhưng mà thấy ông đang đọc sách tụi cháu sợ ông rầy nên không dám vào đó. Vậy à! ồ ông biết con ma đó rồi. Lần sau nếu các cháu cần hỏi gì thì cứ vào phòng ông nhé, còn bây giờ ông và các cháu ra ngoài vườn ngồi cho mát rồi ông sẽ giải thích cho các cháu nghe không chừng nghe xong các lại còn biết cách bắt ma nữa kia. Thế à ông vậy ông kể cho các cháu nghe đi ông. Mai nói để cháu đi pha bình trà sen cho ông và mời bà ra luôn ông nhé, chắc giờ này bà đã tụng kinh xong rồi ông ạ. Ủ! phải đấy cháu ạ...

Hương trà mạn sen bay thơm ngát trong gió đêm khiến ông Hải thấy thật dễ chịu, mùi vị quen thuộc mà ông thường dùng do chính tay bà Hải pha thật là hợp ý ông. Bà lại không quên để một đĩa kẹo đậu phộng cho các cháu nữa. Ông Hải kể lại cho bà nghe các cháu thắc mắc về mấy con ma đăng già rồi hỏi? Vậy chớ bà còn nhớ tên của các vị đại đệ tử của phật không? Bà Hải nói đệ tử của Phật có rất nhiều nhưng có mười vị đại đệ tử được tặng danh hiệu là thánh tăng. Đó là những bậc thần thông quảng đại đã cống hiến cả cuộc đời mình cho chúng sinh cho đạo pháp.

Đó là Tôn giả Đại Ca Diếp được tặng danh hiệu Đầu Đà Đệ Nhất, vị thứ hai là Tôn giả Xá Lợi Phất được tặng danh hiệu Trí Huệ đệ nhất, vị thứ ba là tôn giả Mục Kiền Liên được tặng danh hiệu Thần Thông đệ nhất, vị thứ tư là Tôn giả Ca Chiên Diên được tặng danh hiệu Luận Nghị đệ nhất, vị thứ năm là Tôn Giả A Nan Đà được tặng danh hiệu Đa Văn Đệ Nhất, vị thứ sáu là Tôn Giả A Na Luật được tặng danh hiệu Thiên Nhân Đệ Nhất, vị thứ bảy là Tôn Giả La Hưu La được tặng danh hiệu Mật Hạnh Đệ Nhất, vị thứ tám là Tôn Giả Tu Bồ Đề được tặng danh hiệu Giai Không đệ Nhất, vị thứ chín Tôn Giả Phú

Lâu Na được tặng danh hiệu Thuyết Pháp Đệ Nhất, vị thứ mười Tôn Giả Ưu Ba Ly được tặng

danh hiệu Trì Giới Đệ Nhất. Bà Hải vừa dứt lời là các cháu vỗ tay hoan hô bà Nội hay quá, bà nhớ hay quá. Ông Hải nói Bà của các cháu có trí nhớ thật là tốt vậy các cháu phải học và nhớ như lời bà vừa kể mới được nhé.

Còn bây giờ ông kể cho các cháu nghe vì sao có câu chuyện về Ma Đăng Già. Ma đăng Già là một cái tên của một cô gái trẻ chứ không phải là con ma như bé Lan tưởng đâu. Các cháu biết không trong số các đệ tử của Phật, người có tướng mạo trang nghiêm, trí nhớ thật mạnh mẽ, tánh tình ôn hòa từ bi gương mặt thật truyền cảm, dễ mến và tình cảm phong phú ấm áp như vầng dương trong buổi sớm. Vẻ đẹp và tuổi trẻ của ngài A Nan đã khiến cho bao nhiêu là nam nữ trẻ tuổi ái mộ. Một hôm A Nan đi tri bình, ngài bưng bát đi vào thành Xá Vệ, trời nắng chang chang lúc ấy trên đường về đi ngang qua một giếng nước, có cô gái đang lui cui xách nước ngài A Nan bèn dừng chân lại và nói xin cô bỏ thí cho tôi miếng nước, cô gái ngẩng lên và nhìn thấy vị tỷ kheo trẻ A Nan thì tự nhìn lại mình và nói Bạch Tôn giả phận tôi thuộc dòng hạ tiện làm sao dám cúng dường cho ngài.

Ngài A Nan mới nói rằng : Tôi là một tỷ kheo nên không có tâm phân biệt thấp hèn hay cao sang đâu. Cô gái bèn vui vẻ đem gàu nước đến cúng dường cho A Nan uống xong ngài nói cảm ơn và tiếp tục đi.

Còn cô gái thì nhìn theo bóng ngài trong khoảng khắc chợt cô thấy cô yêu mến ngài quá đời, tưởng chừng như vĩnh viễn không thể thiếu vắng bóng ngài trong đời cô. Cô về nhà không thiết ăn uống chi cả, cô cảm thấy đau khổ và chỉ muốn chết nếu không chung sống được cùng ngài A Nan, cô khóc lóc cùng với mẹ và xin bà hãy giúp cho cô được kết hôn cùng A Nan, bà mẹ hiểu rằng đó là một việc không bao giờ thực hiện được nhưng vì tình thương con của một người mẹ, nên bà sẵn sàng làm bất cứ điều gì mà con bà cho đó là hạnh phúc của đời nó. Bà đi đến ngoại đạo xin thỉnh bùa chú để khi ngài A Nan đi khát thực ngang qua thì dùng tà thuật khiến A Nan khi đi ngang nhà thì bước vào trong nhà, nàng Ma Đăng Già mừng rỡ chạy đến ôm ngài thì ngay lúc ấy A Nan chợt nhớ mình là một vị tỷ kheo nên ngài tưởng đến Phật và cầu xin sự gia hộ của Đức Phật khiến trí huệ của ngài trở lại minh mẫn và ngài trở về tịnh xá bạch Phật. Ngày hôm sau khi A Nan đi khát thực thì cô gái cứ đi theo ngài hoài. Nói cô đừng nên đi theo nhưng cô cũng không nghe, hễ ngài đi đâu thì cô gái theo sau lưng. Không biết làm sao A Nan bèn quay trở lại tịnh xá bạch với Đức Phật.

Đức Phật bảo A Nan hãy mời cô gái ấy đến gặp ngài. Nàng Ma Đăng Già vì lòng yêu A Nan nên khi được gặp Phật sẵn sàng nhận tất cả các điều kiện miễn là được làm vợ của ngài A Nan. Đức Phật bảo rằng A Nan là một người xuất gia do đó người muốn cùng sống với A Nan thì cũng phải xuất gia tu đạo ít nhất một năm và mời bà mẹ nàng cùng đến chứng kiến ngày nàng xuất gia.

Nàng Ma đăng Già vì lòng mong muốn làm vợ A Nan nên rất nhiệt tình trong việc tu tập, cô học tập rất nghiêm túc, tu tập rất tinh tấn, mỗi tinh si của cô từ từ lắng dịu xuống và cô hiểu được sự sai lầm của mình và tình yêu của mình lúc trước là một sự bất thiện và bất định. Đức Phật thường giảng cho các đệ tử nghe về nguồn gốc của sự khổ đau đó là ngũ dục. Năm sự ham muốn là sắc dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục. Ngũ dục là năm món dục lạc của chúng sanh trong dục giới từ súc sanh đến nhân loại và cả đến thần tiên. Để cho say đắm trong ngũ dục thì cuộc đời bị trôi buột.

Một hôm nàng Ma Đăng Già đến quỳ dưới chân Phật mà khóc xin sám hối cho sự ngu muội của mình trước kia. Nàng xin nguyện suốt đời của mình là đệ tử Phật, làm một tỷ kheo ni theo chân Đức Phật để hoằng dương chánh pháp.

Ông Hải vừa dứt lời thì Mai và Hùng lên tiếng A! con hiểu rồi, hay quá pháp Phật quả là hay quá. Như vậy nếu là khi chưa hiểu đạo thì nàng Ma đăng Già là con ma phá hoại đạo pháp, còn khi đã hiểu đạo và chứng thánh quả thì cô trở thành sứ giả của Như Lai phải không thưa ông? Đúng rồi đó các cháu, bà Hải ôm bé Lan vào lòng và hỏi thế cháu còn sợ Ma đăng Già nữa không? Bé Lan

lắc đầu nói con không sợ nữa đâu thưa bà... Vậy cháu Tâm mai mốt nếu nghe ai nói các cháu biết giải thích phải không. Nếu cháu không biết hoặc không hiểu điều gì thì các cháu phải hỏi chứ đừng làm thing mà lo sợ một mình nghe các cháu. Dạ nghe ạ, dạ nghe cả.. Các cháu ngoan lắm, thôi các cháu chia nhau cho hết đĩa kẹo xong đánh răng, rửa mặt rồi đi ngủ, ngày mai đi đón ba má các cháu về.

Bà Hải đưa các cháu vào giường ngủ xong trở ra ngồi xuống cạnh ông Hải và hỏi ông có muốn uống trà thêm không? Ông nói thôi đủ rồi mình ạ, sao trông ông không được vui vậy? Không phải vậy vấn đề khiến tôi đang suy nghĩ là làm thế nào để các con các cháu của chúng ta hiểu đạo một cách đúng đắn. Bà xem chúng ta mãi lo tu cho chúng ta mà chúng ta quên rằng còn có cả thế hệ cháu con nữa đó. Mai đây khi chúng ta quá vãng rồi còn ai nối giữ chánh pháp chứ. Chúng ta để con cháu đi sai đường cũng là lỗi lầm của chúng mình nữa đó. Nhiều khi chúng ta nói chuyện mà các cháu không hiểu nên thành ra một sự nhầm lẫn mà cho đến sau này sẽ đưa đây câu chuyện đi về đâu, lỗi ở ai chúng ta cũng không biết nữa. Để kỳ này lên chùa tôi sẽ bạch với thầy để xin thầy có ý kiến!

Theo tôi thì ngoài việc xin ý kiến của quý thầy chúng ta nên tích cực hơn như là hàng tuần ông và tôi thay phiên đến chơi với các cháu thì chúng ta tập cho các cháu học hỏi về những điều cơ bản trong giáo lý của Đức Phật. Rồi tôi sẽ kể cho các cháu nghe các truyện cổ tích Phật giáo từ từ khi các cháu có chút ý thức và hiểu biết thì chúng ta sẽ đề nghị cha mẹ các cháu cho các cháu đi qui y. Ông Hải mỉm cười nói : bà nói sao đúng ý của tôi quá, bà mỉm cười nhìn ông rồi nói thì tôi sống với ông đã mấy mươi năm rồi mà ...tục ngữ Việt Nam có câu suy bụng tui ra bụng ông đấy mà, hơn nữa chúng ta vừa là bạn đời vừa là bạn đạo nữa chứ sao! Nên ông nghĩ cái gì tôi liền đoán biết đây thôi.

Ông Hải cảm động cầm tay người vợ vừa chỉ ánh trăng rằm tháng Tư tròn xoe soi sáng vạn vật quanh mình và nói tôi mừng tượng ánh trăng sáng trong đêm chẳng khác ánh đạo vàng soi sáng khắp nẻo tăm tối trên trần gian, ôi hạnh phúc biết bao chúng ta và cả nhân loại đang thọ hưởng ánh trăng đạo lý trí tuệ ấy!